

[Vanggaard.]

Men der er altsaa to Vejgrøfter her i Livet — det gælder i de fleste Spørgsmaal. Der er vist ingen, der paatænker at gaa tilbage til Fortidens Spiritusbeskatning, men det, som Venstres Udvalgsmedlemmer her har foreslaaet, synes jeg er at gaa for vidt. Det er efter min Mening beklageligt, at Regeringen beholdt denne Rest af Restaurationsskatten. Vi havde en Form for Restaurationsskat, som jeg mener var rigtig; det eneste, der kunde siges imod den, var, at Optrækningen virkede noget irriterende, og derfor blev Skatten lagt for Had og udnyttet i den politiske Agitation; men den hvilede i alt Fald paa hele det samlede Restaurationsforbrug. Regeringspartierne førte en Agitation forud for et Valg — jeg tror, det var i 1924 — paa Ophævelse af denne Restaurationsskat; hvorved de trak nogle Stemmer fra os stakkels Venstremænd bl. a., og saa blev Løftet opfyldt paa den Maade, at man lagde en betydelig Del af denne Skat paa Spiritussen. Det var altsaa den Maade, hvorpaa man ophævede Restaurationsskatten, og jeg erindrer, at mit Parti dengang gik imod, det vil sige, vi stemte for det til sidst, fordi det skulde gennemføres straks; Beløbet turde vi ikke modsætte os, men vi holdt paa, at det burde være en Kildeartsbeskatning. Dette blev ikke gennemført; der blev næsten ikke Tid til at gennemføre en saadan Beskatning. Men skal vi have en saadan Beskatning nu, vil jeg foretrække det i Form af en Kildeartsbeskatning — ligesom vort Standpunkt var dengang — i Stedet for en yderligere Forhøjelse af Prisen paa Snaps paa Restaurationer; ellers maatte man hellere gaa til et Forbud. Jeg tror, som sagt, ikke, en saadan Forhøjelse vil indbringe det beregnede Beløb, da vi i Forvejen er overbeskattet paa dette Omraade, og derfor er dette Ændringsforslag under Nr. 5 efter min Mening forfejlet.

Knud Kristensen: Der er fra de forskellige Ordføreres Side fremført en stærk Kritik af Venstres Stilling til det foreliggende Lovforslag, og da denne Kritik jo næsten udelukkende kommer fra Modstandere, og jeg har været med til at skrive Betænkningen og sammen med de øvrige Udvalgsmedlemmer har et særligt Ansvar for den, ønsker jeg at fremsætte nogle Bemærkninger til Forsvar for vort Standpunkt i Anledning af den fremførte Kritik.

Der er blevet spurgt — jeg tror baade af Socialdemokratiets Ordfører (Gustav Pe-

dersen), Det radikale Venstres Ordfører (Rager) og Retsforbundet (Gregersen) — hvad vi sigter til med vor Udtalelse i Betænkningen om, at Regeringen gennem en Aarrække har modsat sig en planmæssig Reduktion af vore offentlige Udgifter. Ja, det er jo nu engang en Kendsgerning. Det, vi i det væsentlige gik til Valg paa i 1929, var det Spørgsmaal, om vi af Hensyn til de vanskelige Forhold, der var indtraadt, skulde sætte vore Udgifter i Forhold til vore Indtægter. Regeringspartierne sejrede, og de har opretholdt deres Modstand mod en saadan systematisk og planmæssig Reduktion af vore Udgifter. Jeg skal minde om, at under Forligsforhandlingerne i 1933 blev der fra vort Parti stillet bestemt Forslag om, at man som Led i en Kriseforanstaltning, som Hovedled, netop skulde gaa til en Reduktion af Udgifterne, men det blev pure afvist af Regeringspartierne, og de har jo heller ikke senere givet Løfte om eller i Gerning vist at ville gaa denne Vej. Derfor har man Lov til at sige, at de har modsat sig den Politik, som Venstre Gang paa Gang har slaet til Lyd for, og det nytter jo ikke, at man detaillere stiller Forslagene op, naar man paa Forhaand ved, at Regeringspartierne principielt gaar derimod. Det er det, der sigtes til i Betænkningen, og det er fuldstændig rigtigt; ingen vil kunne benægte, at saaledes er de politiske Forhold. Man kan pille enkelte Ting frem, Landbrugsbevillingerne, Bevillinger til private Skoler og saadan noget, som man ikke selv er interesseret i; dem vil man have nedsat, og det har vi ogsaa været villige til, naar det kunde ske som Led i en planmæssig Reduktion. Men vi vil ikke være med, naar man gaar frem paa den Maade, at man tager disse enkelte Ting frem, men i øvrigt opretholder Bevillingernes Højde eller forstørrelse dem paa de andre Omraader.

Endelig er der ved denne Lejlighed som næsten ved enhver Lejlighed, naar vi behandler Toldspørgsmaal og i det hele taget erhvervspolitiske Spørgsmaal, af det ærede Medlem Hr. Drachmann fremsat nogle Udtalelser, der efter min Opfattelse er saa langt fra Virkeligheden, som det vel er muligt. Man har fra konservativ Side under Valgkampen, og jeg tror ogsaa, det ærede Medlem her Gang paa Gang har gjort det, fremsat den Opfattelse, at det var Eksportørerne „der betalte Tolden“. Det er den almindelige Regel, mener man, og man henviser saa til Smørtolden i England. Kan det ærede Medlem virkelig ikke se, at vor Stilling over for de Varer, der importeres, er en helt anden end det engelske Markeds